

да видѣтъ да не бы между жертвытъ да са намѣрва възлюбленно тѣмъ нѣкое лице. Жены съ забулены лица плачахъ като пригльщахъ рыданіята си отъ страхъ да не бѣдѣтъ чути. Тѣ бѣхъ подоброчесты отъ мъжветѣ; тѣ можахъ поне да плачѣтъ, а мъжветѣ длѣжѣхъ да носѣтъ по-таено онуй дълбоко желѣяше на душата, и навѣсеното имъ чело, вулканъ който заключаше толкози бурны мысли отъ негодованіе и възстаніе, трѣбаше да са показва тѣхо и безстрастно, като бѣда книга на която нищо не може да са прочете, защото градѣтъ бѣ препълненъ отъ сбирове и спіони и инквизиціята обвиняваше за виновны не само дѣлата, но и наклонноститѣ и мыслитѣ.

Найподирь вратата на тъмницата са отвори хъ като адскы врата. Ходѣтъ на *ауто-да-фето* излѣзе отъ палата на инквизиціята, и осѣденѣтъ наченѣхъ жалното си шествіе къмъ смъртіята. Тогасъ Павлина станъ отъ камъка, на който бѣ сѣднѣла, и като са приближи до стражаря, който отвори вратата, помоли го да я остави да види отъ близу жалостното онуй шествіе. Стражарѣтъ я блѣснѣ скотскы. Павлина са върнѣ на първото си мѣсто и си издигнѣ главата за да гледа.

Първата жертва която са показа, бѣше единъ свещеникъ, светый человекъ, уважаванъ отъ сичка Испанія. Той пристѣпваше полека съ *погребалната скуфа* и облеченъ въ *sanbenito*. Вървѣжѣтъ му быше твърдъ, и очитѣ му, испълнены съ вѣра и доблестъ, изразявахъ дълбока скърбъ. Той метнѣ около си продължителенъ погледъ, и го управи послѣ къмъ небето, като че протестираше противъ беззаконіята на сѣдницитѣ си. Послѣ си наведе главата на гърдытъ, и краснорѣчивѣтъ му устны, който толкози пѣти бѣхъ проповѣдали Словото Божіе, неизразявахъ сега друго освѣнъ горчива и жалостна иронія. Подирь него идѣхъ двѣ инокани, двѣ дѣвицы осѣдени на огнь, че ужъ были при-